

[Ib Nørlund]

10.000 flygtninge, som er drevet derud med voldsmagt? Hvordan forestiller man sig at der under de betingelser holdes frie valg i dette område?

Man skal mærke sig, at den ordening, man tilstræber, jo også bygger på racistiske principper, idet det parlament, eller hvad man vil kalde det, som man vil oprette, er delt i forskellige kamre efter racehensyn, sorte og hvide-hensyn. I virkeligheden betyder denne regeringsdannelse i praksis, at man vil vinde tid til at fortsætte krigen imod folket.

Derfor synes jeg, det er et temmelig stift stykke, at kristeligt folkeparti henviser til demokratiske grunde og kalder det det mest demokratiske samfundssystem i Afrika, det, som faktisk lever på en direkte og brutalt udøvet vold mod landets egen, indfødte befolkning. De kræfter, som faktisk skal bestemme, hvordan der skal være i Zimbabwe, må først og fremmest være Zimbabwefolket selv, som jo netop giver kraft til de frihedsbevægelser, som rejser sig i landet.

Jeg har bemærket, at en række talere her i dag bestandig kalder alle frihedsbevægelser i Afrika for kommunistiske. Det er pænt af dem, og jeg kan godt forstå, at man kan komme på sådanne tanker, men det er jo faktisk meget mere end kommunistiske bevægelser, der rejser her. Den situation, som består dér, synes jeg Nkomo har givet meget godt udtryk for i en udtalelse for nylig om den nye regering. Han siger – jeg citerer:

»Det, som er sket, er intet mere, end at en biskop og en præst har sluttet sig til Smith. Vores folk inden for Zimbabwe vil ikke blive bedraget af dette forræderi. Hele nationen vil vedblive at kæmpe. Vi vil ikke blive rørt af en biskop og en præst. Den patriotiske Front vil forstærke den væbnede kamp. Det er kun denne kamp, som kan afgøre, ikke teorien, og kampen fortsætter uophørligt.«

Man må gøre sig klart, at de forhold, man selv har været med til at udvikle gennem århundreders kolonialstyre og forsøg på at fortsætte det, har skabt en situation, der gør, at Zimbabwes folk må reagere på denne måde.

Bolvig (RV):

Jeg er helt enig med kristeligt folkeparti i, at en fredelig overgang til et flertalsstyre i Zimbabwe vil være af uvurderlig betydning

ikke kun for den plagede og undertrykte sorte majoritet i det omstridte land, men også af hensyn til den afsmittende effekt over for det mere og mere desperate hvide mindretal i Sydafrika. Det er først og fremmest den vestlige verdens ansvar at fjerne de sidste hvide, fascistiske racediktaturer.

Men jeg ville ønske, jeg kunne dele de optimistiske opfattelser af forholdene i Zimbabwe, som fremgår af bemærkningerne til det forslag, vi behandler. Jeg tvivler på, at de britiske olieselskabers eklatante brud på FNs blokadekrav er udtryk for en stiltiende britisk anerkendelse af det såkaldte overgangsstyre. Desværre er det nok udelukkende økonomiske overvejelser, der ligger til grund for, at visse britiske ministre tilsyneladende har set gennem fingre med selskabernes profitjag.

På samme måde er det, at Zambia har åbnet jernbanelinjerne mellem de to lande, utvivlsomt også økonomisk begrundet, men af mere forståelig karakter. Den rige verden kunne og burde have holdt dette meget fattige land økonomisk skadesløst for de gennemførte blokadekrav.

Kristeligt folkeparti har formentlig bemærket, at præsident Kenneth Kaunda har bedt om og fået leveret militærudstyr fra England for at hindre rhodesiske straffeekspeditioner ind i Zambia.

Efter min opfattelse kommer forslaget fra kristeligt folkeparti i hvert tilfælde for tidligt. Partiet omtaler det kommende frie valg, men det er stadig et stort, stort spørgsmål, om et sådant vil blive gennemført i næste måned, og om det vil blive en helt fri folkelig tilkendegivelse. ZANU- og ZAPU-partierne er forbudte bevægelser, mange af deres tilhængere fængslet, og tilsyneladende er der stadig presse censur, ligesom forsamlingsfrihed endnu ikke er indført, ganske kort før dette valg hævdes at skulle gennemføres. Derfor må en eventuelt ændret dansk holdning i det mindste afvente resultaterne af et sådant kommende valg. Indtil nu har vi efter min opfattelse klogeligt bakket de anglo-amerikanske bestræbelser op såvel i Zambia som i Namibia.

Når hr. Jørgen Junior taler om, at Joshua Nkomo ønsker krig, vil jeg sige, at den slags udtalelser er både forklarlige og forståelige, når man tænker på situationen i Zimbabwe, men derfor må det være i alles interesse at arbejde for at få gennemført forhandlinger og diskussioner, hvor alle parter er involve-